

Raising up the Regular: The Korban Tamid and the Maamadot

שיעור לקראת שבת פרשת תצוה התשפ"ב

Rabbanit Leah Sarna

1. Shemot 29

38 Now this is what you shall offer on the altar: two lambs a year old regularly each day.

39 One lamb you shall offer in the morning, and the other lamb you shall offer in the evening;

40 and with the first lamb one-tenth of a measure of choice flour mixed with one-fourth of a hin of beaten oil, and one-fourth of a hin of wine for a drink offering.

41 And the other lamb you shall offer in the evening, and shall offer with it a grain offering and its drink offering, as in the morning, for a pleasing odor, an offering by fire to the Lord.

42 It shall be a regular burnt offering throughout your generations at the entrance of the tent of meeting before the Lord, where I will meet with you, to speak to you there.

43 I will meet with the Israelites there, and it shall be sanctified by my glory:

44 I will consecrate the tent of meeting and the altar; Aaron also and his sons I will consecrate, to serve me as priests.

45 I will dwell among the Israelites, and I will be their God.

46 And they shall know that I am the Lord their God, who brought them out of the land of Egypt that I might dwell among them; I am the Lord their God.

2. Babylonian Talmud Tractate Brachot 26b

It has been stated: R. Jose son of R. Hanina said: The Tefillot were instituted by the Patriarchs. R. Joshua b. Levi says: The Tefillot were instituted to replace daily sacrifices...

It has been taught also in accordance with R. Joshua b. Levi: Why did they say that the morning Tefillah could be said till midday? Because the regular morning sacrifice could be brought up to midday. R. Judah, however, says that it may be said up to the fourth hour because the regular morning sacrifice may be brought up to the fourth hour. And why did they say that the afternoon Tefillah can be said up to the evening? Because the regular afternoon offering can be brought up to the evening. R. Judah, however, says that it can be said only up to the middle of the afternoon because the evening offering could only be brought up to the middle of the afternoon. And why did they say that for the

שמות פרק כט

(לח) וְזֶה אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה עַל־הַמִּזְבֵּחַ כְּבָשִׂים כְּגַי־שָׂגָה שְׁנַיִם לַיּוֹם תָּמִיד:

(לט) אֶת־הַכֶּבֶשׂ הָאֶחָד תַּעֲשֶׂה בַבֶּקֶר וְאֵת הַכֶּבֶשׂ הַשֵּׁנִי תַעֲשֶׂה בֵּין הָעֶרְבִים:

(מ) וְעִשְׂרֵן סֹלֶת בְּלוֹל בְּשֶׁמֶן פְּתִית־רְבַע הֵהָיִן וְנִסְדָּ רְבִיעֵת הֵהָיִן יָיִן לַכֶּבֶשׂ הָאֶחָד:

(מא) וְאֵת הַכֶּבֶשׂ הַשֵּׁנִי תַעֲשֶׂה בֵּין הָעֶרְבִים כְּמִנְחַת הַבֶּקֶר וּכְנִסְפָּה תַעֲשֶׂה־לָּהּ לְרִיחַ נִיחַח אִשָּׁה לַיהוָה:

(מב) עֵלֶת תָּמִיד לְדֹרֹתֵיכֶם פֶּתַח אֹהֶל־מוֹעֵד לִפְנֵי יְקֹוֹק אֲשֶׁר אוֹעֵד לָכֶם שְׁמָה לְדַבֵּר אֵלַיִךְ שֵׁם:

(מג) וְנִעַדְתִּי שְׁמָה לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל וְנִקְדַּשׁ בְּכַבְדִּי (מד) וְקִדְשְׁתִּי אֶת־אֹהֶל מוֹעֵד וְאֶת־הַמִּזְבֵּחַ וְאֶת־אֹהֶרֶן וְאֶת־בְּנָיו אֶקְדַּשׁ לְכַהֵן לִי:

(מה) וְשִׁכְנֵנִי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְהִיִּיתִי לָהֶם לְאֱלֹהִים:

(מו) וַיִּדְעוּ כִּי אֲנִי יְקֹוֹק אֱלֹהֵיהֶם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֹתָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְשִׁכְנֵנִי בְּתוֹכָם אֲנִי יְקֹוֹק אֱלֹהֵיהֶם: פ

תלמוד בבלי מסכת ברכות דף כו:

איתמר, רבי יוסי ברבי חנינא אמר:

תפלות אבות תקנום; רבי יהושע בן לוי אמר: תפלות כנגד תמידין תקנום...

ותניא כוותיה דרבי יהושע בן לוי: מפני מה אמרו תפלת השחר עד חצות - שהרי

תמיד של שחר קרב והולך עד חצות; ורבי יהודה אומר: עד ארבע שעות,

שהרי תמיד של שחר קרב והולך עד ארבע שעות. ומפני מה אמרו תפלת

המנחה עד הערב - שהרי תמיד של בין הערבים קרב והולך עד הערב; רבי

יהודה אומר: עד פלג המנחה, שהרי תמיד של בין הערבים קרב והולך עד פלג

המנחה. ומפני מה אמרו תפלת הערב אין

evening Tefillah there is no limit? Because the limbs and the fat which were not consumed on the altar] by the evening could be brought for the whole of the night. And why did they say that the additional Tefillot could be said during the whole day? Because the additional offering could be brought during the whole of the day. R. Judah, however, said that it can be said only up to the seventh hour, because the additional offering can be brought up to the seventh hour.

לה קבע - שהרי אברים ופדרים שלא נתעכלו מבערב קרבים והולכים כל הלילה; ומפני מה אמרו של מוספין כל היום - שהרי קרבן של מוספין קרב כל היום; רבי יהודה אומר: עד שבע שעות, שהרי קרבן מוסף קרב והולך עד שבע שעות.

3. Biur Halakha 1:1

There are six perpetual mitzvot that should never cease from a person even for one moment in all of his days and every moment that he thinks about them he is upholding a positive commandment and there is no end to the reward for these mitzvot. These are they:

- 1) To believe that there is a God...
- 2) Not to believe in any other god...
- 3) To believe in the unity of God ...
- 4) Love God...
- 5) Fear God...
- 6) Don't be misled by heart and eyes...

שש מצות חיובן תמידי לא יפסקו מעל האדם אפילו רגע אחד כל ימיו וכל זמן וכל רגע שיחשוב בהן קיים מ"ע ואין קץ למתן שכר המצות ואלו הם.

(א) להאמין שיש אלוה אחד בעולם ...

(ב) שלא נאמין בשום אלהים זולתו ...

(ג) לייחדו שנא' שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד ופירושו שמע ישראל ודע כי ה' שהוזה את הכל ברצונו והוא אלהינו המשגיח בכל העולמות הוא ה' אחד בלי שום שיתוף.

(ד) לאהוב המקום ב"ה

(ה) להיות יראת הש"י על פניו תמיד ...

(ו) שלא נתור אחר מחשבת הלב וראיית העינים ...

4. Maharal Netivot Olam Nativ Ahavat Reah Chapter One

There is a midrash in the Sifra which states: "you should love your neighbor as yourself. Rabbi Akiva says: This is a fundamental principle of the Torah.

Ben Azzai says: [The verse,] 'This is the book of the generations of humanity on the day that God created man, in the image of God He created him' (Bereishit 5:1) is an even greater principle." ...In the author's introduction to the collection "Ein Yaakov" he writes that he found the following in a collection of Midrash: "Ben Zoma states: we find a verse that is the most essential and that is "Shema Yisrael." Ben Nannas says: we find a verse that is even more essential and that is "Love one's neighbor as oneself." Shimon Ben Pazi says: we find a verse that is even more essential that is "and the first sheep you shall bring in the morning, and the second sheep you shall bring in the afternoon." Rabbi Ploni stood up on his feet and stated: "the law is in accordance with Ben Pazi, as it says "In accordance with all that I show you concerning the pattern of the tabernacle and of all its furniture, so you shall make it."

מהר"ל נתיבות עולם נתיב אהבת ריע פרק א

מדרש בתורת כהנים (ויקרא י"ט) "ואהבת לרעך כמוך רבי עקיבא אומר זה כלל גדול בתורה. בן עזאי אומר זה ספר תולדות אדם זה כלל גדול מזה" ...

...בחבור עין יעקב בהקדמת הכותב שמצא בחבור מדרש אחד וזה לשונו: בן זומא אומר מצינו פסוק כולל יותר והוא שמע ישראל וגו'. בן ננס אומר מצינו פסוק כולל יותר והוא ואהבת לרעך כמוך. שמעון בן פזי אומר מצינו פסוק כולל יותר והוא את הכבש האחד תעשה בבוקר וגו'. עמד ר' פלוני על רגליו ואמר הלכה כבן פזי דכתיב ככל אשר אני מראה אותך את תבנית המשכן וגו'....

And that which Ben Pazi stated "and the first sheep you shall

ומה שאמר בן פזי את הכבש האחד תעשה

bring in the morning' is an even more essential principle in the Torah," he meant that a person serves Hashem with complete constancy and he is His servant, and just as a servant doesn't turn his servitude from his master rather he serves his master constantly. This is what Ben Pazi meant when he said "and the first sheep you shall bring in the morning" which is said about the Tamid offerings of day and evening-- this is the most essential principle in the Torah. For the intended purpose of the Torah is that a person should be a servant of Hashem. And the rest of the Torah is a commentary, that by way of mitzvot he will be a total servant of his master.

בבקר הוא כלל גדול בתורה יותר, רצה לומר מה שהאדם עובד הש"י בתמידות הגמור והוא עבדו, וכמו שהעבד לא סר עבודתו מן אדון שלו רק הוא עובדו תמיד. ולכך אמר את הכבש האחד תעשה בבוקר וגו' שזה נאמר על קרבן תמיד שחר וערב דבר זה הכלל בתורה, שתכלית המכוון שיהיה האדם עבד להקב"ה וכל שאר התורה פירושא שע"י המצות הוא עובד את בוראו לגמרי.

5. A Sicha Of HaRav Aharon Lichtenstein זצ"ל Parashat Tetzaveh 5757 [1997] The Daily Sacrifice - "A Great Principle of the Torah"

Other religions and belief systems focus almost entirely on spiritual peaks - on those exceptional bursts of upliftment, enlightenment and elevation, on the once-a-year celebration. We too have our celebrations, our pinnacles and peaks, but these are not the essence of our spiritual growth. Judaism focuses particularly on the everyday, the common, regular, mundane activities which comprise the bulk of our lives. We attempt to imbue these with meaning, requiring our growth to take place every day in small increments.

The idea is simple: From the very beginning of the Tabernacle's function and every day thereafter, a new foundation is laid - a foundation consisting of the most regular, the most plain, daily sacrifice. In order to build any building, to create any framework, one needs to focus not on the one-time opening ceremony, but rather on the daily routine, the ordinary, gray unnoticed things which form the framework's basis. It is these things which define the context and matrix in which all actions, all thoughts and all other development take place.

We learn this idea from the Tabernacle on a halakhic level, as we saw in the mishna in Menachot - without the regular, daily sacrifice, the Tabernacle could not exist. However, this concept applies with greater strength to a greater and more difficult construction - that of human personalities.

It is all too easy, especially for a yeshiva student, to grow accustomed to the daily regimen and to lose focus of the opportunity for growth it offers us. One may focus instead on the high points of the year. Later, when one leaves yeshiva, one realizes the crucial importance of daily life, not just "peak experiences." One's focus must be on daily, step-by-step growth and development. Every regular time we set for learning Torah, every regular mitzva, every "Modeh Ani," every blessing, every opportunity to give charity, every one of life's seemingly irrelevant moments can be used as a mile-stone, as a way on our journey towards becoming better human beings and holier Jews.

Summarized by Ramon Widmonte <http://etzion.org.il/vbm/english/archive/sichot/shemot/20-60tetzav.htm>

6. Mishnah Tractate Taanit 4:1-3

(2) The following is [an explanation of] the ma'amadot: Since it is stated: "Command the children of Israel and say to them: My offering, My food ..." (Numbers 28:2). Now how can a person's sacrifice be offered and he is not present? The early Prophets instituted twenty-four [priestly watches, called] mishmarot. Corresponding to each mishmar there was a ma'amed in Jerusalem of priests, Levites, and Israelites. When it reached the time for a mishmar to go up [to Jerusalem], the priests and Levites went up to Jerusalem, and those Israelites of that mishmar gathered in their own cities, read the narrative of creation.

(3) The men of the ma'amed would fast four days of the week, from Monday through Thursday; they would not fast on Friday in honor of Shabbat, nor would they fast on Sunday, so that they don't change over from rest and delight, to toil and fasting, and die. On Sunday [they read]: "In the beginning", and: "Let there be an expanse" (Genesis 1:1-8). On Monday [they read]: "Let there be an expanse", and: "Let the waters be gathered together" (ibid. verses 6-13). On Tuesday: "Let the waters be gathered together", and: "Let there be lights" (verses 9-19). On Wednesday: "Let there be lights," and: "Let the waters swarm" (verses 43-23). On Thursday: "Let the waters swarm", and: "Let the earth bring forth" (verses 20-31). On Friday: "Let the earth bring forth" (verses 24-31), and: "The heavens were completed" (ibid. 2:1-3). A long section [one that contained five or more verses] was read by two people, while a short one is read by one [person, since we call up three people to read the Torah. [This was done] at Shacharit and at Mussaf. At minhah they gathered and would read the section by heart like one reading shema. They would not gather on Friday at minhah, in honor of Shabbat.

7. Maimonides' Commentary on the Mishnah Taanit Chapter Four

2 Here we will explain these words because the word "Mishmar" includes the Priests, the Levites and the people of the Maamad. And these people of the Maamad are the messengers of all of Israel, and their intention and purpose is to be involved in the *avodah* and to pray. They do not engage in their own labors, so that their thoughts and intentions can be directed towards the sacrifices. And when it is time for the Maamad, anyone who was a member of the Maamad who was near Jerusalem would go up to

משנה מסכת תענית פרק ד:ב-ג

משנה ב
אלו הן מעמדות לפי שנאמר (במדבר כ"ח) "צו את בני ישראל ואמרת אליהם את קרבני לחמי" וכי היאך קרבנו של אדם קרב והוא אינו עומד על גביו? התקינו נביאים הראשונים עשרים וארבע משמרות על כל משמר ומשמר היה מעמד בירושלם של כהנים של לויים ושל ישראלים הגיע זמן המשמר לעלות כהנים ולויים עולים לירושלם וישראל שבאותו משמר מתכנסין לעריהן וקוראין במעשה בראשית:

משנה ג
ואנשי המעמד היו מתענין ארבעה ימים בשבוע מיום שני ועד יום חמישי ולא היו מתענין ערב שבת מפני כבוד השבת ולא באחד בשבת כדי שלא יצאו ממנוחה ועונג ליגיעה ותענית וימותו ביום הראשון בראשית ויהי רקיע בשני יהי רקיע ויקוו המים בשלישי יקוו המים ויהי מאורות ברביעי יהי מאורות וישרצו המים בחמישי ישרצו המים ותוצא הארץ בששי תוצא הארץ ויכלו השמים. פרשה גדולה קורין אותה בשנים והקטנה ביחיד בשחרית במוסף. ובמנוחה נכנסין וקורין על פיהן כקורין את שמע. ערב שבת במנוחה לא היו נכנסין מפני כבוד השבת:

פירוש המשנה לרמב"ם מסכת תענית פרק ד

[ב] הנה נתבאר לך מלשון זה כי מלת משמר כוללת כהני משמרה ולוייה ואנשי אותו מעמד. וכאלו אנשי מעמד הם שלוחי כל ישראל והיתה כונתם ומטרתם ההתעסקות בעבודה ותפלה ואינם עוסקין בעסקי עצמן, ותהיה דעתם ומחשבתם בקרבנות, וכשמגיע זמן מעמד כל מי שהיה מהם מאנשי אותו המעמד קרוב לירושלם

Jerusalem and would be present at the Temple as the sacrifices were being offered along with the Priests and the Levites of that Mishmar. And the people who were far from Jerusalem would gather in the gathering places of their cities and pray and read as [the mishna] says, and that whole week of their Mishmar they would be engaged in the *avodah* and in praying and reading Torah and fasting. And they read about Creation, for the perfection of existence is the *avodah* and our *avodah* is only sacrifices, and this is why it says "without sacrifices heaven and earth would not endure." And the people of the Maamad would fast four days of the week from Monday until Thursday. And they would not fast on Friday out of honor for the Shabbat. And not on Sunday so that they would not go from the rest and pleasure of Shabbat into fasting and become weakened.

3 They would read from the Torah in Shacharit and in Musaf, that is to say, in their extra Tefillah which is their Musaf, but in Mincha they would recite it by heart. And when the Mishna says "they would go in"-- it means "into the meeting place." And the information about which paragraphs to read in one aliya and which in two and how the readings are organized can be found in Tractate Megillah.

יעלה לירושלם ויהיה מצוי במקדש בזמן הקרבת הקרבן עם הכהנים והלוים שבאותו משמר, ומי שהיה רחוק מירושלם מתכנסין בבתי כנסיות בעריהם ומתפללין וקורין כמו שאמר, ויתעסקו בעבודה כל אותה השבת שהיא משמרתם בתפלה וקריאה וצום כמו שיבאר. וקורין במעשה בראשית. כי שלמות המציאות היא העבודה, ואין עבודה אצלינו אלא עם הקרבנות, וכך אמרו אלמלי קרבנות לא נתקיימו שמים וארץ. ואנשי מעמד היו מתעניין ארבעה ימים בשבוע מיום שני עד יום חמישי. ואינם מתענים ערב שבת מפני כבוד השבת. ולא אחד בשבת כדי שלא יצאו ממנוחת השבת ותענוגיה להתענות בצום ויחלשו.

[ג] היו קורין בספר תורה בשחרית ובמוסף, כלומר בתפלתם הנוספת שהיא מוסף שלהן, אבל במנחה היו קורין על פיהם. ואמרו נכנסין, ר"ל לבית הכנסת. וידיעת איזו פרשה קורא אותה אחד ואיזו פרשה קורין אותה שנים ואיך סדר הקריאה יתבאר במסכת מגלה